

Mustan kirkkauden sarastus

Horna

Heidn silmdnsd kiehuvat
Siitd mustasta kirkkaudesta
Jossa Saatanan riehuvat
Liekit lyyvdt kohti taivasta
Ja se valo talven keskelld
Ei tuo, ei lupaa eldmdd
Vaan rddtttd aikakautenne
Sen loppua ylistd
He juovat sokeutensa viinid
Joka katkerana korventaa
Heidn katseensa ei kestd ndhd
Kerran langenneen loistoa
Verikyyneleiden tie
On vihdoin totuudessa heidn
Ja se tie on rddllystetty
Orjantappuroin ja veitsin ruosteisin
Hukutan itseni siihen virtaan
Jonka juuret ovat saastuneet
Heidn naisiensa lapsivesien
Huuhtomina
Silld tdstd eldmdstd
En etsi lohtua, en onnea
Kannan Hdnen soihtuaan
Kuvaa Hdnen vallastaan
Ja vaikka hukunkin
Nousen, tiedostaen sen
Kauttani Hdnen sanansa
Kumpuavat saarnaten
Uuden valon lupausta
Herruuttansa vaatien
Kuten onkin oikeutettu
On aika nousta sarvien